

מה עושה הישראלי המשכיל הממוצע בפריז? ובכן, מסתבר שהוא חושב על פרוטסט, מתחשק לו לקרוא את מונטולאן — אבל אינו קורא אותו, כי הספרים בצרפתית לוקסמבורג וקורא את מאלקולם מאגרידי באנגלית.

וכדי להשלים את השכלתו, הוא גם קונה את גיימס וצ'סטרטון, שוב בי אנגלית, שיהיה מה לעשות כשיתעייף מ' טיולים ברגל.

לזה קוראים, אגב, שוחר תרבות צרפת, ובשביל זה כדאי לנסוע לפריז, מי שחזר שוב שזו המורסקה או השמצה גסה, לא קרא את דפים מפריז, ביום השישי ה' אחרון בחארץ.

בידור

יש לה כל שיר, חג

„שירי נעמי שמר“ בתיאטרון „בימות“. בימוי: צדוק צרפתי. תמאורה: אריק סמית.

לנעמי שמר מגיע בהחלט ערב שיוקדש אך ורק לה. שיריה, בין אם הם להיטים או לאו, בנויים למופת גם מבחינה מוסיקלית וגם מבחינה מילולית. גם כשהיא משאלה משהו ממקור זר (בעיקר ממחבר רי שנסונים צרפתיים) היא תמיד גותנת לזה את הצביון הפרטי שלה. צביון ישראלי במובן הטוב של המילה.

אם היה עוד צורך כלשהו בהוכחת דבר רים אלה, הרי בא ערב זה של בימות והפיג כל ספק. נעמי שמר באמת כותבת שירים יוצאים מן הכלל. וצדוק צרפתי, שהעמיד את השירים, השכיל להימנע מן הכרוכים והקיפוצים המאפיינים לה קות צבאיות, וברוב המיקרים גילה טעם טוב ודמיון פורה (פרט לשנינו מאותו הכפר, שגיראה כמו חזיון מלודרמטי מן הקולנוע של שנות ה-30). הבמה, שהלך אריק סמית, נאה, קצת מתוקה, אבל מש' משת היטב את המטרה.

הזמרים מעוררים קצת פחות התפעלות. פרט למירי אלוני ודני גרנות, שהם אנשי מקצוע מורכבת הלהקה מכשרונות קוליים בינוניים, שלעיתים עוררו אפילו מבוכה, לשמע פיספוסים מסויימים. העי' בודים גם הם לא כבשו את הלב בסערה, בעיקר בחלק הראשון, המורכב בעיקרו משירים ישנים, שהעיבודים הקודמים שירתו אותם טוב יותר. כמו למשל, קרן יער, חורשת האקליפטוס או שבחי מעות, אשר למערכת הרמקולים, היא אינה

עברית מדוברת לא נורמלית

נואת דן בן־אמוץ ונתיבה בן־יהודה

מדור זה הוא תוספת למדון המפורסם של דן בן־אמוץ ונתיבה בן־יהודה. הקוראים מוזמנים לשלוח למערכת מלים וכתיבויים משלהם.

זוטובים

ש', כלי רכב ממונע להובלת נוס' עים, יותר קטן מן המכוניות המשמשות בתח' בורה הציבורית, אשר יכול היה להוליך הרבה יותר נוסעים מאשר מותר לפי החוק. (חוק זה התקבל כדי „להגן“ על הקואופרטיבים הנדו' לים לתחבורה, שמא יילקחו מעימם נוסעים רבים יתר על המידה.“

עלה לו בדם

ביטוי שמשמעותו: הצליח אך במאמצים מרובים. „עלה לו בדם עד שהוא עושה את הבי.איי. שלו.“ * „שנה התרוצצתי ממישרד למישרד כדי להשיג את האישור המחורבן הזה. אני או' מר לך — עלח לי בדם.“

עין

ש', פתח עם מיכסה, על־פירוב עגול, באמצע הכביש, המוביל אל רשת הביוב, החש' מל, המים או הטלפון. „לנסוע עם וספה בירושלים — זה קריעת תחת. כל עין או שהיא שקועה 10 ס"מ או שהיא בולטת 10 ס"מ.“ * „כל יום יש לו אוסף חדש. עכשיו הוא אוסף עיניים עם הסמל של העירייה.“

זה לא נקרא

ביטוי שמשמעותו: אני דורש לא להתחשב בזאת, לא נחשב. „רמאי! זה לא נקרא! היבטת לי בקלפים!“

ממסטל

ת', שיכור, מסומם. „יש בירדן קריינית בטלוויזיה — אני אומר לך ממוסטלת על כל הראש.“ * „עזוב אותו. אתה לא רואה שהוא ממוסטל!“

קרב

ש', דרגה גבוהה מאוד של קרבה בחלל. „הוא בטח רצה להתחיל איתי. הלך והת' יישב עליידי. היית צריכה לראות איזה קורב.“ * „אני לא יכול לסבול את הבית־קפה הזה. רוצה לעשות כסף — אז הוא שם את השולחנות בשיא הקורב.“

פלפם

ש', פלדה בלתי מחלודה, נירוסטה בלע"ז. „לכן יש להשתמש בפלפם בשביל החלק הזה.“

קבו

ש', בלשון הצבא, הקצין הממונה על בריאות הנפש. „האורטיסטים של היום הולכים לקבו, עו' שים לו הצגה שלמה, מקבלים ת'סעיף — ומש' תחרים. אח' בזמננו לא היה צורך בקבנים!“

מפונדרק

דהתחיל מה שיותר מוקדם

איזה שימרה מפוצצתח?

ניה בעלת הקול המתכתי, אשר התפרסמה לראשונה כאשר שרה על הלבנים שמש' מידים את כל הבוסלוס ואת כל בנייעמה. ביבשת צפון אמריקה.

מאז היא הפכה כבר לשמ'דבר בורם העממי־מחאתי של הזימרה האמריקאית. את מקום הגיירה תופסים לעיתים כלי־קצב מתוחכמים יותר, כפי שזה קרה אצל זמרים דומים אחרים — למשל ג'ון באו — אבל תוכנם של השירים לא השתנה.

היא עדיין טוענת שאייאפשר להתווכח עם אדם המחזיק בדין רובה (סמארט אלק ג'ק). ושאלמות מולידה אלימות. גורלם של האינדיאנים עדיין בראש דא' גותיה (השיר מתוך חייל בכחול). ואפילו ברגעיה הפיוטיים. (בוקר ספטמבר ענוג) אין המתח נעלם מן הקול.

גם מקומם של שירים בספרדית על רקע הים (פעם זה היה הדייגים, עכשיו נווד החופים) ושל ליאוניד כהן (פעמונים) לא ניפקד כאן.

זה יכול היה להיות תקליט יפה ונעים, אלולא היתה הזמרת מתעקשת להדגיש את המתכתיות שבקולה, ומגזימה ברעי' זות הדרמטיות בהן היא מסלסת צלילים מסויימים. אבל זה כמוהן עניין של טעם. יש בוודאי כאלה שחושבים שכאן קבור כל קיסמה.

לנושפים

בחדוה

„באך לתזמורת כלי־גיטרה“ — תזמורת כלי־הגיטרה היסמפוניית מלונדון, בניצוח ג'ראלד לסלי ויליאמס.

העיקרון של תקליט מסוג זה מוטל בר' ספק מן הרגע הראשון. במה למשל יוצאת הטוקאטה והפוגה ברה־מינור נשכרת, כי אשר מעבדים אותה לתזמורת כלי־גיטרה שמשתדלת לצלצל בדיוק כמו העוגב בה מבוצעת היצירה במקור? ומה היתרון בשמיעת פרק מתוך הסוויטה השנייה, עם ליווי של כלי־גיטרה במקום מיתרים?

אם כבר עיבודים של באך, או מדוע לא ללכת עד הסוף? למה להסתפק בכלי־גיטרה בלבד? שנברג, סטראוינסקי ו־אפילו סטוקובסקי ניצלו בצורה הרבה יותר מרשימה את האפשרויות של המוסי' קה הזאת במסגרת סימפונייה מלאה.

כך שבסופו של דבר, זה תקליט ש' מיועד רק למשוגעים לתזמורת כלי־גיטרה. פה, אבל אלה, באמת יכולים ללמוד כאן הרבה, כי הלונדונים מספקים ביצוע וירי טואווי לכל קטע. ואולי זאת הצדקה בפני עצמה.

זמרת פנטימרי הקסם שבמתכת

מעוררת התפעלות בכלל. לא זו בלבד שהיא מעוותת קולות של זמרים שקולים אינו מעוות (וזה קרה די הרבה למירי אלוני בחלק הראשון) — אלא שהיא מצ' ליחה לשנות את שיווי־המשקל הקולי בין חברי הלהקה והחמור ביותר — לשש' טש מדי פעם את התמליל.

אבל, כדי שלא יתקבל רושם לא נכון, צריך להדגיש: הערב הוא חווייה נעימה, תרבותית ומסוגנת — תופעה נדירה מאד בנוף הבידור הישראלי. הוא חובה למי שאוהב פזמונים ישראליים, בעיקר בגלל חלקו השני, המורכב לרוב משירים חד' שים של נעמי. חר נרקיס, שיר ערש ל' מיקרים מיוחדים, אנשים יפים, אינם אלא כמה דוגמאות לדמיון הפורה שלה, ול' סאטירה שהתגנבה לשיריה האחרונים, ואילו אחרי שהן תשמענה את המכש' פות, אין ספק שכמה מעיתונאיות־הצמרת יתחילו להשחיו את פגיונותיהן. ואז, כי ידוע, יהיה שמח.

תקליטים

סילסולים וממתכת

„היא היתה פעם בלינה“ ושי' רים אחרים מפי באפי סנט־מרי, וואגנארד, 79311.

באפי סנט־מרי היא הזמרת האינדיא'

גרנות, דברה, מואב, אלוני, מאירי בן־שירי נעמי שמר' המבוכה שברמקולים